

stiftes for Herrens Alter under en i hans Navn udtalt Betsignelse. Men vi maae ikke overse, at der her ikke er Spørgsmaal om at indstifte noget Nyt; her er Spørgsmaal om en ældgammel Skik, som er nedarvet til os fra vore Fædre, en Skik, som har slaaet dyb Rod i Folket, og som er inderligen sammenvoret med Folkets sædelige og religiøse Bevidsthed. Sædeligheden, man seiler, hvis man troer, at Staten ikke vilde svække og undergrave denne Folkets Bevidsthed, naar den ved Lov stillede en Bestemmelse om borgerlige Ægtefæder saaledes hen, som der er forslaaet i dette Udkast; thi det er dog vist, at Staten ved en saadan Lov vilde erklære den kirkelige Indvielse for overflødig; de Bedkommende kunde underkaste sig den, om de vilde, men, vilde de det ikke, saa kunde de ogsaa gjerne lade det være. Saaledes har Folket ikke hidtil været vant til at betragte det, og jeg maa bede de Herrer betænke, hvad Indtryk det vilde gjøre, om Thinget erklærede sig for, at den høitidelige Vielse, som man i Folket gennem Menneskealder har været vant til at betragte som en væsentlig og nødvendig Form for Ægtefædets Stiftelse, nu skulde ansees overflødig. Det er allerede af flere ærede Medlemmer udtalt, at en saadan Lov vilde saare Folket; ja tilviise vilde den saare Folkets religiøse og sædelige Følelse, og Folket vilde studsse derover, fordi det ikke i Forholdene vilde finde nogen begrundet Anledning til en saadan Forandring. Derfor mener jeg og, at en Lov, som den foreslaaede, virkelig vilde gjøre Uret; men det vilde ikke blive derved, at Loven hos Mange vilde forarge og saare den rene sædelige Bevidsthed, thi ogsaa selve Sædeligheden vilde lide derunder. Rigtignok har en æret Rigsdagsmand (Tscherning) fortroestet os med, at herfor var der ingen Grund til at frygte, idet han har henviist os til Frankrigs Exempel (Tscherning: Og til Skotlands), dog, hvis jeg ikke misforstod ham, nærmest til Frankrig, hvor, som bekendt, borgerlige Ægtefæder forlængst ere indførte, og hvor dog kirkelig Indvielse endnu stedse hyppigt finder Sted; men jeg vil bede de Herrer, som ere saa tilbøielige til, idelig at foretage Rejser til Frankrig, for der at befrugte deres Hjerne med flygtige Ideer,

at erindre, at vi ere i Danmark, og at det er for Danmark og for det danske Folk, vi skulle give Lov. Saaledes som Forholdene ere her, holder jeg mig fuldt overbevist om, at, hvis den kirkelige Indvielse ved Lov erklæredes for overflødig, da vilde den for Mange i Folket tabe ikke Lidet af den Betydning, den hidtil for dem har havt, og jo mere dette berører et Punkt, som er af stor Vigtighed, en Grundvillie for den sædelige Samfundsorden, desto mere skulde man betænke sig paa at give en saadan Lov som den, hvorom her er Spørgsmaal. Jeg holder mig overtydet om, at medens denne Lov ingen Gavn vilde stifte, vilde den ivertimod, vel ikke pludseligt, men lidt efter lidt, virke til at fremme Lettsind i at indgaae Ægtefæder, letfærdigt Forhold mellem Ægtefolk og Lettsindighed i Ægtefædernes Opløsning. Jeg veed heller ikke, om den ærede Forslagsstiller har tænkt sig, hvorledes, under en Lovgivning, som den af ham foreslaaede, Reglerne skulde være for Skilsmisse.

Det er nu det egentlige Hovedmoment i Lovforslaget; men det omhandler tillige flere andre vigtige Gjenstande, hvorom jeg skal tilslade mig nogle saa Ord. Forsaavidt der i den 7de og følgende Paragrapher tales om Børnenes religiøse Opdragelse, da kan jeg i Hovedsagen slutte mig til, hvad den ærede Rigsdagsmand for Mariboe Amts 4de District (Monrad) herom, som det synes mig, træffende har udtalt, og skal kun tilføie, at en væsentlig Trang i denne Retning kan ventes afhjulpen ved den Lov, hvortil et Forslag foreligger Thinget, om i hvilken Tro Børn skulle opdrages, som ere fødte i blandede Ægtefæder. Naar der i §§ 10—13 er paataant en ganske ny Institution, som skulde være et Slags Sidestykke til Confirmationen, lempet efter de Statsborgeres Tary, som ikke vare Medlemmer af noget her i Landet anerkjendt Troessamfund, da tilstaaer jeg, at det har været mig uforklarligt, hvorledes den ærede Forslagsstiller har kunnet troe, at her var fundet Noget, som kunde fortjene at indføres i Livet. Jeg vidste ikke let at tænke mig en mere tom og betydningsløs Formalitet, end den foreslaaede Examination, anstillet af en Dyrighedsperson om de almindelige mennesselige og borgerlige Plig-